

Miért vagyok gyerek?

VAGÁNY VERSEK ISKOLÁSOKNAK

Klement Csaba
rajzaival

MÓRA

Miért vagyok gyerek?

VAGÁNY VERSEK ISKOLÁSOKNAK

Móra Könyvkiadó

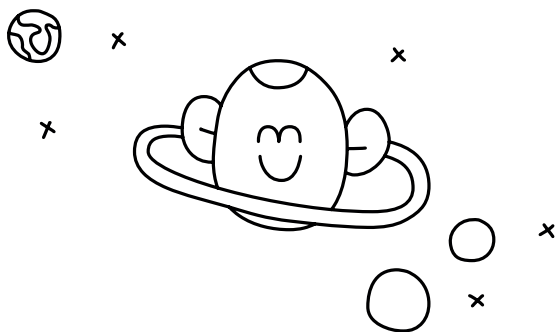
A verseket válogatta
SZEKERES NIKI

KLEMENT CSABA
illusztrációival

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Szövegek © Szerzők, jogutódok, 2022
Illusztráció © Klement Csaba, 2022
© Móra Könyvkiadó, 2022

A világ és én

BELLA ISTVÁN

A holdről

A hold
– macska volt.
Kell erre
bizonyosság?
Hiszen még most is
megugatják
a kutyák és a kutyuskák.

Ha ott ül kevélyen
az ágak hegyében,

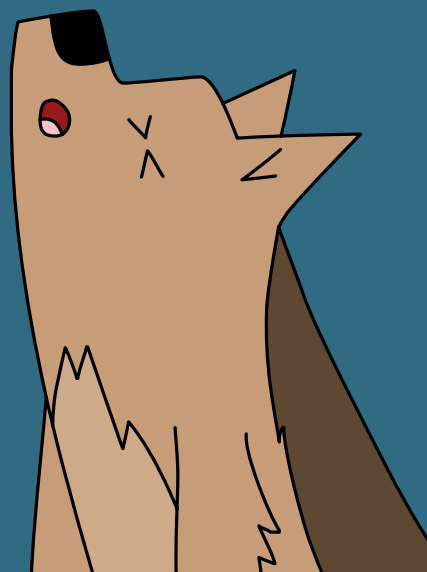

vagy: hátával sarlóz
a kémény tövében,

vagy: gebeszkedik a
lombok begyében;

hát még, amikor puhán
– macskatalpon –
átsettenkedik a
holdfény a szobán,
vagy az udvarokon
a hold-világa.

Futnak is a kutyák,
s a kutyuskák
az inaló holdfény
nyomába.

S így lehetett,
hogy egyszer
fölfutott
az égigérő fára,
az éjre,
hiszen mi mások
lennének
a vöröslő csillagok,
mint megvarasodott
macskaköröm-nyomok,
miket körbeforrt
az éjszaka
fekete hánca.

Ezért
a kutyák
dühösen:
Vau, Vau!
S a hold
nyűgösen:
Nyau, Nyau!
Azaz
nem is szól,
csak összegömbölyödik
szerényen,
és mosolyog, mosolyog
az egészen.

ZALÁN TIBOR

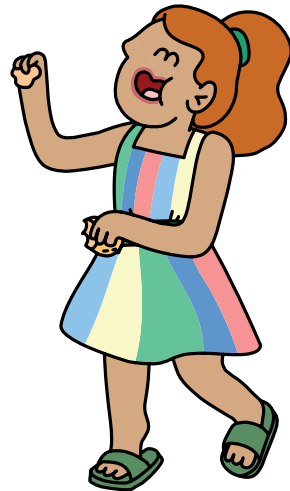
Történetek Sárával a tengeren

A nap óriás, réz-arany gong.
Siessünk,
azonnal indul Korfura a komp.
Színes szoknyában elől trappol Sára,
alig érünk szuszogva, loholva nyomába.
Körben a nagy hegyek lusta óriások,
terpeszkedve nézik: az apró emberhangyák
zajongva szállják meg a tenger partját –
széles, zöld hátukon a kék, nagy eget tartják.

A motor már zúg,
nincs egyetlen zug
a hajón, mi ne remegne.
Felhúzzák a sáros,
hatalmas vasmacskát. Előre!
Felkúszunk a vaslépcsőkön,
fel a széles tetőre.

A part lassan a tengerbe veszik.
Ilyenkor a hullámok
azt a sok földet megeszik? – kérdi
Sára. – Ezek szerint nem fogunk már
visszatérni soha-soha széphazánkba?
De máris huncutul nevet,
sirályt zsömlével etet.
Jaj, nézzétek, a tenger meg
hajónk mögött szétrepedt!

„Eszed tokja

– dörmög Judit –,
majd az a sok nagyhátú hal
a repedést összetolja.”

Parancsnoki hídon állunk,
remeg kezünk, fejünk, lábunk,
Sára bőszen tiszteleg.
Szembejön egy másik hajó,
kéményéből füst tör elő,
nyomában sós, fátyolkönnyű
tengerharmat permetez.

FigyeljeteK, elmondom, hogy mit látok!

Cápa eszik kétnégyes kolbászt
lent a mélyben,

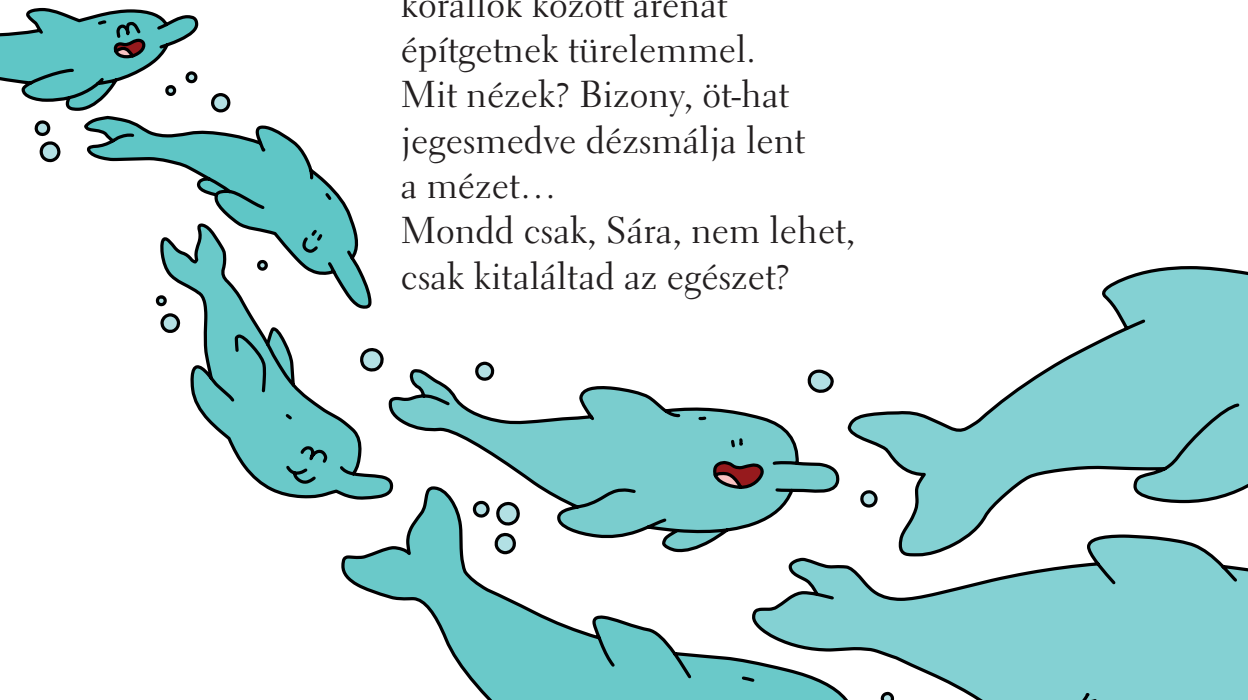
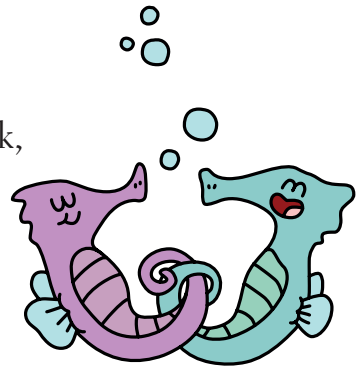
víz alatti, homályos-nagy örökéjben.

Mit láttam? Eliramlott
százkét delfin alattam.

Táncot járnak csikóhalak,
hátról verejték szakad,
látok három nagy murénát,
korallok között arénát
építgetnek türelemmel.

Mit nézek? Bizony, öt-hat
jegesmedve dézsmálja lent
a mézet...

Mondd csak, Sára, nem lehet,
csak kitaláltad az egészet?

Elfordul. Hát jó, rendben. Ha
így állunk, nem mesélek.
Pedig, hogyha tudnátok,
milyen szép és bonyolult a
tenger mélyén az élet...
Előtűnik Korfu partja,
várak, tornyok, kereszt rajta,
felderül a Sára arca:
„Figyelj hát, és elmondom most,
lent a tenger mélyes-mélyén
fölemelt két erős karral
ezt az édes kis szigetet
egy százfejű sárkány tartja...”
S nevet – ragyog Sára arca...

NEMES NAGY ÁGNES

Laboda

Van egy nagy tó: Ladoga.
Közepében pagoda.
Ladogai pagodában
égig ér a laboda.
Hej, emide-amoda!
Ez a csoda-laboda.
Ez a híres ladogai
pagodai laboda.

DOMONKOS ISTVÁN

A Duna

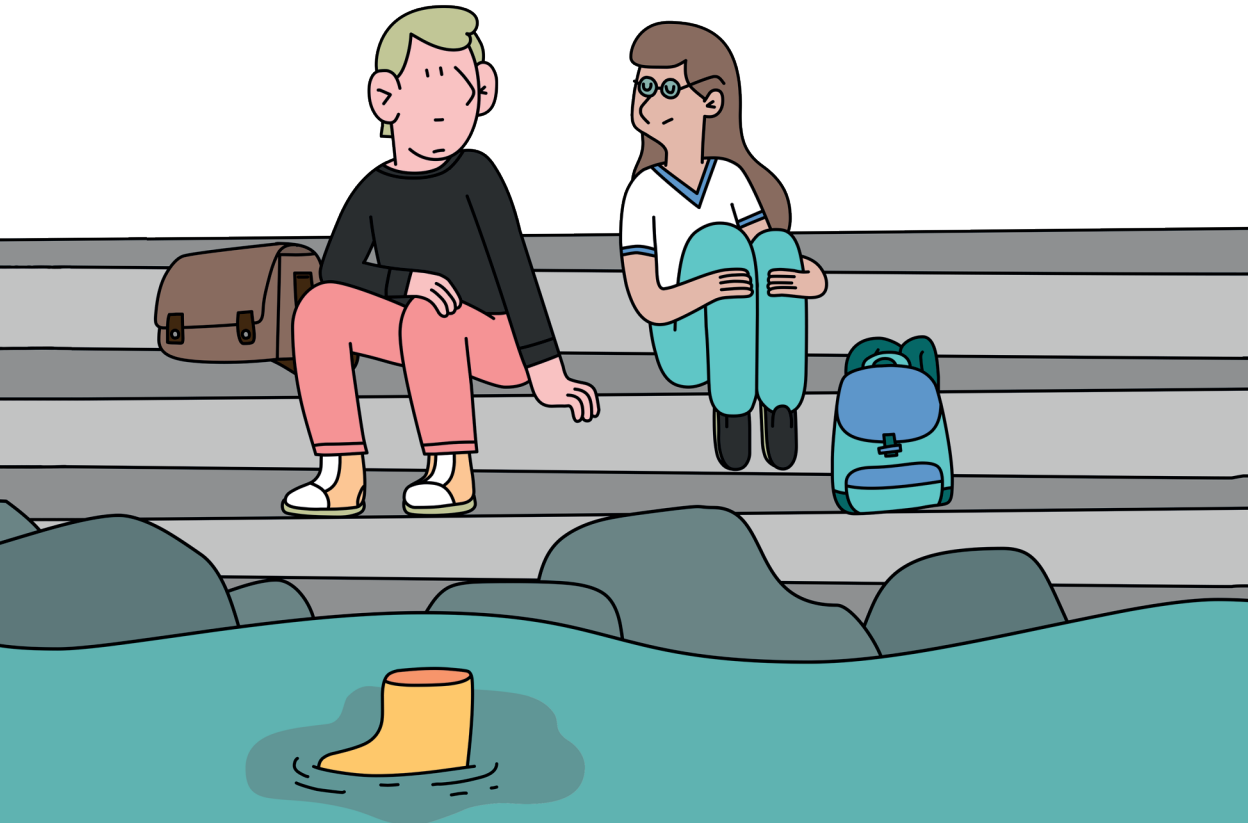
szutykos a duna lám hehehe
olajos sáros a feneke

híd alatt hever a vén klosár
megtelt mint a szemeteskosár

hébe-hóba átlöttyen a gáton
kódorog a pincékben utcákon

vagy hullámzik mint szélben a haj
úszik benne sok gumicsizma-hal

hiába minden eső nap hó
nincs benne már csík se kagyló

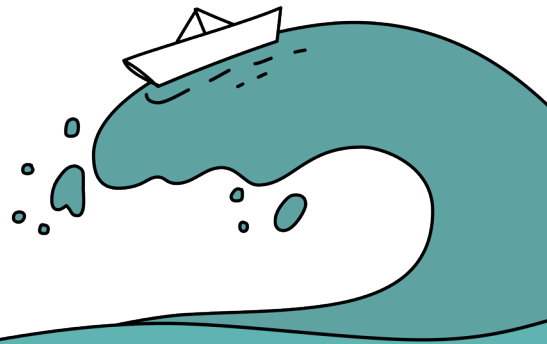

MIKLYA ZSOLT

Vigyen...

Vigyen a víz, az óceán
felé tartó lassú folyam.
Vigyen a szél, a szenvedély,
mi táncos lábbal elrohan.
Vigyen a villám, hegy mögül
viharkabátban érkező.
Vigyen az árnyék, elsuhan,
füvet borzol a dombtető.

Vigyen a vágy, a félelem,
hogy egyszer végtelenbe térsz.
Vigyen a nincs, a kellene,
az elég már, jó lenne még.
Vigyen a harmat és a dér,
párafelhő, hullámcsikó.
Vigyen a hang, ha visszatér,
s veled marad, mint néma szó.

ORBÁN OTTÓ

Indiában

Indiában, Indiában
a hidegben nagy hiány van.

Csupa seb
Június,
tüzeőbb
Július,
hát még Augusztus!

Fagylaltra ott mindig van gusztus.

KÁNTOR PÉTER

Csendélet

Ágról
szakadt bokrok az úton
göndör
hajukban zöld szemek
a fákra nyúlnak
ujjaikról
a leveli-
béka-énekek.
Madárijesztő
búzamezőben
magányában
madárra vár
legszebb ruhája
rajta éppen
koronája
a láthatár.
Szekér-
nyomban eső cincog
pók billeg
a pocsolyán
rámered
egy szitakötő
fény
vibrál a bajuszán.

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

Tengerecki hazaszáll

Szil
szál
szalmaszál!
Merre járt a Pál?
Merre járt a
messzivágyó
jéghegyjáró
felhőszálló
Tengerecki Pál?

Ment, amerre
szeme látott...
Bebolyongta
a világot
– s belefáradt
már.

Lova üget...
Gépe dörög...
Magában ő
így füstölög:

Mért is menjek Tangerbe
– fulladni a tengerbe!

Gyötörjön a zsába
– nyirkos Kambodzsába?!

Nagy melegbe, nagy hidegbe
– izzadjak-fázzak Tibetbe?!

Sürgönyözhet Jereván:
– Tengerecki, gyere mán!

Üzenheti Bábel:
– engem ne hibázz el!

Suttoghatja Nápoly:
– engem holtig ápolj!

Zúg a Gangesz... Mindhiába
– nem indulok Indiába!

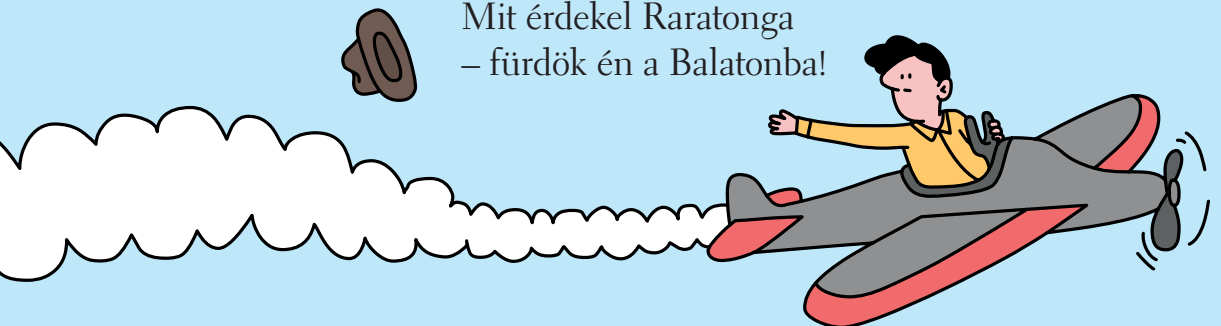
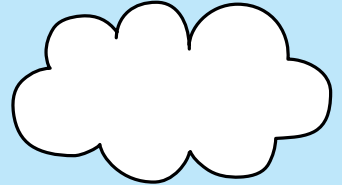
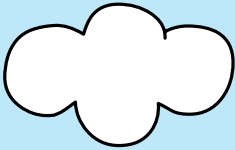
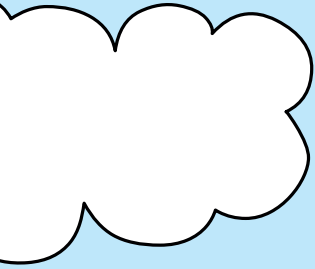
Hogyha mennék Asszíroszba:
– a Sors tönkremasszírozna!

Az a cudar Kalkutta
– béremet lealkutta!

Mind befagyott Bangkokba
– betétem a bankokba!

Kérhet-várhat Hawaii
– kedvem nem a tavalyi!

Mit érdekel Raratonga
– fürdök én a Balatonba!

Hazaszállok, mint az álom
– a hoppla-hopp-szalmaszálon!!!

Itt maradok veled én
– itt a Tisza peremén...

Így kiáltok: Tengerecki,
– a földgömböt itt hegyezd ki!

Kacagnak a nyári egek...
– itt dalol majd tiveletek

Szil
szál
szalmaszál...
itt lesz boldog közöttetek
eck
becki
tengerecki
engerecki
vengerecki
Tengerecki Pál!

